

סופה של בדיחה

מחזה מאת נעם גיל

מס' טלפון 03 5237216

סולרי 0545 301053

דואר אלקטרוני gilgunoam@gmail.com

המחזה זכה בפרס הראשון בפסטיבל "צו קריאה" בשנת 2006 ועלה במהלך שנת 2007 בתאטרון "הבימה", בבימויה של נועה קנולר ובהשתתפותם של אוהד קנולר, הדס קלדרון, שרון שטרק, מעיין בלום, רועי רשף מליח וחליל יצחקי.

כל הזכויות שמורות

2009

רשימת דמויות:

נורית : בחורה בשנות השלושים המוקדמות של חייה.
רונן : בעלה של נורית, בחור באמצע שנות השלושים של חייו.
אלונה : בחורה באמצע שנות השלושים של חייה.
אבנר : בעלה של אלונה, באמצע שנות השלושים של חייו.
צבי : בחור באמצע שנות השלושים של חייו.
אהוד : פרמדיק, בסוף שנות העשרים של חייו.
מיכאל : פרמדיק, בתחילת שנות השלושים של חייו.

אבנר ואלונה יושבים על כורסא אחת, רונן ונורית יושבים על כורסא שניה הניצבת ממול לכורסא הראשונה. באמצע, ממש בין שתי הכורסאות, עומד שולחן עץ מוארך, מאחורי השולחן מצויה ספה. על הספה יושב/שוכב (בתנוחה שפופה במיוחד) צבי ובוהה בנקודה לא קיימת בחלל החדר. כל הנוכחים נמצאים בשלהי ארוחת ערב, המוגשת בדירתם של נורית ורונן. הסלון, בו החמישה יושבים, נראה מטופח ומרוהט ברהיטים מהודרים. על שולחן העץ הארוך והיפה מונחים: הצלחות, שמחן הרגע סיימו לאכול, היין, שמזוג לגביעי היין היוקרתיים ושני פמוטים עם נרות מודלקים עליהם. על הקירות תלויות רפרודוקציות מפורסמות של ציירים ידועים מלוויים בשתי תמונות של נורית ורונן, אשר מחייכים יחד באושר גדול. מאחורי הסועדים מצוי חלון גדול שמהווה חלק לא קטן משטח הקיר אשר צופה, מקומתם הגבוהה של הנוכחים, על הנוף המהודר והמואר של הבתים הגבוהים שבחוץ.

נורית: אני לא מבינה.

אבנר: אין מה להבין. זה פרדוקס מאוד פשוט.

נורית: אבל הוא לא הגיוני.

אבנר: זה הפרדוקס.

נורית: אבל אם הוא לא הגיוני אז הוא מיותר...

אבנר (עצבני): נו, זה הפרדוקס.

נורית: אבל אם הוא מיותר אז הוא חסר משמעות.

אבנר: לא נכון.

נורית: כן נכון. אם אין לו אחיזה במציאות אז...

רונן: (מסיט את הנושא) אלונה, את לא היית בסופה של בדיחה ?

אלונה: מה ?

רונן: את לא בדיוק סיפרת לנו בדיחה ?

אלונה: לא משנה.

רונן: ספרי, ספרי.

אלונה: לא, זה באמת לא משנה. גם נהיה כבר מאוחר וכדאי שנחשוב על תזוז...

אבנר (קוטע אותה): בטח שזה משנה, אני מצטער, מתוקה. קדימה, ספרי לנו.

אלונה: אני מנסה לספר לכם, אבל אתה...

אבנר (קוטע אותה שוב): אני אפילו לא יודע למה התחלנו לדבר על פרדוקסים, זה משהו לא

ברור...

נורית: אני עדיין לא הבנתי את הפרדוקס.

אבנר: אבל זה מאוד פשוט. אני לא מבין איך את לא מבינה.

אלונה : אתם מדברים על זה כבר שעה.

נורית : אני מצטערת, אני פשוט לא מבינה.

רונון : לא נורא. ספרי את הבדיחה אלונה, את בדיוק היית בסוף של הבדיחה, בפאנץ' ליין.

נורית : אני מרגישה כל כך טיפשה.

אבנר : את לא טיפשה.

אלונה : אני מנסה כבר שעה לספר...

רונון : ספרי, ספרי. נו ?

אלונה : אני רוצה גם, לשם שינוי, להשלים משפט אחד שלם מבלי ש...

אבנר (נכנס לדבריה של אלונה): נו, תמשיכי, אז הגמד עם המקטרת...

אלונה : מזוודה.

אבנר : הגמד עם המזוודה הגיע לזונה מתחת למרפסת.

אלונה : מתחת לפנס.

נורית (מתקנת את אבנר): **היא** עמדה מתחת לפנס. **הוא** היה עם מזוודה...

אבנר : הגמד עם המזוודה הגיעה לזונה מתחת לפנס. הוא שואל אותה... (מביט על אלונה) למה את לא מספרת?

אלונה (מספרת בחוסר רצון): אהה... בכל מקרה... זונה עמדה מתחת לפנס רחוב וחיכתה ללקוחות. פתאום מגיע גמד עם מזוודה...

אבנר (קוטעת אותו): כן, כבר אמרת את זה.

אלונה (כעוסה): אתה יכול לתת לי לספר את הבדיחה בלי להפריע ?

אבנר : ספרי, ספרי, אני לא מפריע.

אלונה : הגמד עם המזוודה שאל אותה... "יש לך אש ?" הזונה מסתכלת למטה על הגמד, מחייכת לו ואומרת...

רונון (כאילו נזכר במשהו חשוב): אוי, שכחתי לספר לכם את מי פגשתי.

כל הנוכחים מביטים ברונון מופתעים.

נורית : זה מה שהיא אמרה ?

רונון : מי ?

נורית : הזונה.

רונון (נזכר): אהה... סליחה. תמשיכי.

אלונה : לא משנה.

רונון : לא, באמת. תמשיכי.

אלונה : אני לא רוצה להמשיך.

אבנר : תמשיכי, תמשיכי.

רונן : אני פשוט מכיר את הבדיחה הזו.

אבנר : גם אני.

נורית : אני לא מכירה אותה.

אלונה : אם אתם מכירים אותה אז למה נתתם לי לספר אותה ?

רונן : כי...

אבנר : איך שהיית מספרת אותה זה היה נשמע אחרת.

אלונה (לרונן): אבל אתה התעקשת שאני אספר אותה.

אבנר (לאלונה): היו לך עוד כמה מלים. אולי תסיימי אותה שנמשיך הלאה.

אלונה : עכשיו אני בטוח לא אמשיך אותה.

נורית : רק תגידו לי מה קורה בסוף.

אבנר (מתלבט מעט ואז אומר): הזונה אומרת לגמד...

אלונה : אבנר.

אבנר : מה ?

אלונה : די.

אבנר : תספרי אותה רק בשביל שנניח את זה...

אלונה : אני לא רוצה לספר אותה. בוא נניח אותה מאחורינו. את מי פגשת רוני ?

רוני : את אביבה.

שקט.

אלונה : זה נחמד.

נורית : דיברתם ?

רוני : לא.

אבנר : היא ראתה אותך ?

רוני : לא יודע. הייתי באוטו והיא הלכה ברגל. אני לא חושב שהיא ראתה אותי.

שקט.

אבנר : אלונה, כדאי שנחשוב על תזוז...

נורית : מה פתאום, יש קינוח. אתם לא רוצים קינוח ?

אבנר : מה יש לקינוח ?

רוני : נוריתי שלי הכינה...

נורית: לא הכנתי, רונן.

רונן: טוב לא הכינה. אבל היא מצאה מאפייה חדשה ש...נו ספרי להם, ספרי להם על המאפייה שמצאת...

נורית: (קמה והולכת למטבח) לא משהו מיוחד. עד היום קניתי את העוגות במעדנייה בוויצמן אבל במקרה עברתי ב...

נורית נעלמת למטבח. דבריה לא נשמעים על ידי היושבים, אך היא ממשיכה לומר מלים לא מובנות. היושבים מביטים האחד על השני, מנסים להקשיב ללא הצלחה. לאחר שניות היא חוזרת עם עוגה מהודרת ביד.

נורית: (המשך) מאוד זול, מאוד טעים, מאוד מושקע. טוב אתם תגידו לי... (חוזרת למטבח ושוב דבריה לא נשמעים. לאחר כמה שניות היא חוזרת) אני אמרתי לו, נתתי לו כל קומפלימנט אפשרי, את צריכה לבקר אותו אלונה.

נורית מניחה שתי עוגות מהודרות ומושקעות על השולחן שבמרכז. האנשים מתכבדים.

אלונה: וואו, זה נראה...

אבנר: מרשים מאוד.

רונן: טעים מאוד.

נורית: צבי אתה לא אוכל ?

צבי הוא היחידי אשר יושב על הספה לבד, הוא מביט בנוכחים ונשכב עם פניו הקפואות על הספה.

אלונה: צבי, הכל בסדר ?

צבי לא עונה.

נורית: אתה לא רוצה עוגה, צבי ?

רונן: צבי אתה היית מאוד שתקן הערב, אין איזה שנינויות ?

נורית: גם בקושי אכלת. האוכל לא היה טוב ?

רונן: האוכל היה מצוין.

נורית: אז מה הבעיה ? צבי ?

אבנר: (מסמן בידיו כאילו מספר איזה סוד) אני חושב שצבי בדיכאון.

נורית: דיכאון, למה הוא בדיכאון ?

אבנר : אנחנו לא יודעים.

אלונה : אבנר חושב שזה סתם פוזה.

אבנר : לא נכון.

אלונה : כן נכון, אתה אמרת לי שאתה חושב שדיכאון זה סתם פוזה.

נורית : מה, כל דיכאון ?

אבנר : לא אמרתי את זה. (מביט בתקיפות על אלונה). אלונה תעשי לי טובה, תאכלי את העוגה שלך ותהיה בשקט.

אלונה : אבנר חושב שדיכאון זה המצאה של בכיינים. בכל מקרה, זו לא הסיבה להימנעות של צבי מהעוגה שלך, נוריתי.

נורית : היא לא העוגה שלי, אלונה. אמרתי לך היא של...

רונן : (לאבנר) צבי בדיכאון ? (לצבי) צבי, אתה בדיכאון ?

צבי לא עונה.

אבנר : מה שאמרתי זה שאנשים מדוכאים סובלים מתסמין האנשים שיושבים על התחת ומתבכיינים.

נורית : יש כזה תסמין ?

אבנר : זה הסיבה שלהורים שלנו אף פעם לא היו דיכאוניות.

אלונה (יחד עם נורית) : צבי סתם יושב על התחת ?

נורית : מה זה קשור להורים שלנו ?

אלונה : זה מה שאתה אומר, אבנר ? שצבי סתם יושב על התחת ?

אבנר (לא שמע) : מה ?

נורית : שאלתי מה זה קשור עכשיו להורים של...

אלונה (שוב יחד עם נורית) : צבי הוא חלק מהתסמין שלך ? שאלתי אותך אם צבי הוא חלק מתסמין האנשים המדוכאים שסובלים מתסמין האנשים שיושבים על התחת ומתבכיינים ? זה מה שאתה אומר ?

אבנר מתלבט מעט, הוא מביט על צבי שבוהה על התקרה. צבי מביט באבנר לשניה וחוזר לאותה נקודה בה הוא בהה לפני.

אלונה : מה, עכשיו אתה שותק ? אתה היית בר שיח אידיאלי לפני כמה דקות ועכשיו אתה שותק ? דבר, אבנר, אל תתבייש. דבר, שנבין למה התכוונת ?

אבנר : את מאוד אגרסיבית, אלונה.

אלונה : רק תגיד לנו למה התכוונת, אבנר. התכוונת לצבי, צבי מתבכיי ?

אבנר (מגמגם): לא, אני לא מתכוון לצבי. אני מתכוון לצבי כמכלול, או לדיכאון כמכלול שכולל את צבי אבל... צבי הוא חלק, הוא מדוכא ו...
נורית: אני קראתי איפה שהו שדיכאון זה מחלה.
רונן: בולשיט.
אבנר: אני מסכים עם רונן.
נורית: אתם הייתם פעם בדיכאון ?
רונן: לא.
נורית: אז מה אתם יודעים ?
רונן: אני יודע מספיק. גם את לא היית אף פעם...
נורית: אני לא יודעת מה זה דיכאון ואני מקווה שאף פעם לא יהיה לי כי זה נראה לי דבר נורא. אני לפעמים חושבת על איך זה להיות מדוכא וזה נראה לי...נורא, פשוט נורא. אני חושבת...אני חושבת שכשאתה במצב קיצוני אז...
רונן (קוטע אותה): כשהייתי חייל אז הכרתי...
אלונה (צועקת לצבי כאילו הוא חירש): צבי, אתה מדוכא ?
נורית (מנסה להמשיך): אז אתה לפעמים יכול...
אבנר (לאלונה): מה את צועקת עליו ?
רונן (קוטע שוב): מישהו, הכרתי מישהו הכירות שטחית...
נורית: אתה לפעמים יכול לעשות...
רונן (ממשיך מאיפה שסיים): שלקח אקדח לשירותים, נעל את הדלת מאחוריו והתאב...
אלונה (לאבנר): הוא לא מגיב... (שוב מביטה בצבי וצועקת עליו כאילו היה ילד קטן) צבי ?
נורית: הוא נעל מאחוריו את הדלת ? למה שהוא יעשה את זה ?
רונן: זה בדיוק העניין, הוא לא היה חייל וזו, כנראה, הסיבה העיקרית שהוא עשה את זה... זה ידוע שאחוז מאלה שעושים את זה, שהם משתמטים, הוא גדול, כי הצבא זה פשוט מסגרת שמכניסה אותך לתוכה והופכת אותך לבן אדם. אם אתה לא נכנס למסגרת חיילית אז אתה פשוט יושב על התחת ולא עושה כלום ואז אתה מפתח נזירות ואז...
נורית: ובצבא לא היו כאלה שעשו את זה ?
רונן: טוב, אני הייתי בשייטת. זה קצת שונה. (רונן מתרומם לעבר החלון. לנורית) תגידי, השכנים סגרו את המרפסת ?
נורית מתרוממת ומתקרבת לבעלה, מביטה גם היא דרך החלון.
אבנר: היית במפקדה.
רונן: מה ?

נורית (מביטה החוצה. לרונון): איפה ?

אבנר: היית במפקדה.

רונון: אז מה אם הייתי במפקדה ?

אבנר: זה לא בדיוק שייטת.

נורית (מחפשת ולא מוצאת): איפה, רונון ?

אבנר: אתה אומר לאנשים שהיית בשייטת ?

רונון: הייתי בשייטת.

נורית (עצבנית): איפה ?

אלונה: יצאתי פעם עם מישהו מהשייטת.

אבנר (עונה לנורית): הוא היה במפקדה.

רונון: אז מה ? הייתי במפקדה של השייטת. הייתי חייל של השייטת.

אבנר: במפקדה.

אלונה: איזה מתוק הוא היה. הוא רצה להתחתן איתי, סיפרתי לכם על זה ? ממש שברתי לך את הלב. איזה מסכן.

רונון: למה לחזור על אותו דבר ?

אלונה (לרונון): אתה מדבר אלי ?

אבנר (מתעלם מאלונה): כי אתה מטעה אנשים.

אלונה (באמצע דבריו של אבנר): מי מטעה אנשים ?

אבנר: אתה אומר לאנשים שהיית בשייטת.

רונון (עצבני): כן, נכון. אני הייתי בשייטת.

נורית: אבל צבי כן שירת בצבא, לא ?

רונון: לא, צבי כן שירת. בטח שהוא שירת.

נורית: אז למה זה קשור עכשיו ?

אבנר: גם הוא היה במפקדה.

רונון: הוא היה בסיירת.

אבנר: במפקדה.

רונון: עוד פעם מפקדה, מה אתה רוצה מאיתנו...

אבנר: ...אנשי המפקדה ?

נורית: למה זה קשור עכשיו ? למה אתם מדברים על זה ?

רונון: מה את רוצה ? אנחנו בסך הכל דיברנו על... (נתקע) דיברנו על...

נורית: דיברנו על צבי.

אבנר: אני בכל מקרה מסכים עם מה שרונון אומר.

רונון: מה אמרתי ?

אבנר (ממשיך מבלי שהקשיב לרונו): בעיות נפשיות זה לוקסוס ברוב המקרים: דיכאון, אנורקסיה, סכיזופרניה, בולמיה, השמנה, אלכוהוליזם, נרקומניה, הכל בריחה מנורמליות, זה בסך הכל פוזה, תירוץ של אנשים לא תכליתיים.

אלונה: צבי לא אוהב קינוחים, הוא אף פעם לא אוכל קינוחים.

נורית: מה אתה מתכוון כשאתה אומר אנשים תכליתיים? אנחנו אנשים תכליתיים?

רונו: אנשים עם תכלית זה אנשים עם תכלית...

אבנר (קוטע את רונו): אני מתכוון לאנשים עם מטרה, כאלה שיש להם מקום בעולם הגדול.

נורית: אני לא מבינה. לי יש מקום בעולם ואני לא מרגישה תכליתית.

אלונה: אז את לא תכליתית.

נורית (לאלונה): את תכליתית?

שקט. אלונה בוהה בכל הנוכחים.

אלונה: יש לי מקום בעולם הזה. אני גרה בדירה יפה, יש לי בעל שאני אוהבת, עבודה, משפחה, חברים, תחביבים.

נורית: נשמע מאוד לא תכליתי.

אלונה: בכל מקרה צבי לא אוהב קינוחים.

אבנר: מה?

אלונה: צבי אף פעם לא אוכל קינוחים.

רונו: כן, נכון. צבי אף פעם לא אוכל קינוחים.

נורית: אולי זה, איך קוראים לזה, סימפטום?

אבנר: סימפטום?

נורית: כן, סימפטום למה שהוא עכשיו.

אבנר: למה את מתכוונת?

נורית: זה כאילו הוא לא נהנה מהקצפת של החיים, מהדברים המתוקים, או משהו כזה. סימפטום למשהו הרבה יותר גדול, אתם מבינים?

אלונה: הוא סתם לא אוהב עוגות.

נורית: לא יכול להיות.

אלונה: לא יכול להיות שהוא סתם לא אוהב עוגות?

נורית: חייבת להיות סיבה.

אלונה: לא נכון, אני סתם לא אוהבת אבוקדו.

רונו: אני לא אוהב דגים.

אבנר: אני אוהב הכל.

אלונה: ואני לא חושבת שזה אומר עלי משהו. אני פשוט לא אוהבת אבוקדו.

נורית: הכל סימפטומלי.

רונן (מהרהר): אני לא אוהב יין לבן.

אבנר: סימפטומטי.

נורית: מה ?

אבנר: סימפטומטי, לא סימפטומלי.

נורית: אתה בטוח ?

אבנר: כן.

שקט. אף אחד לא מדבר.

אלונה: בכל מקרה היה ממש טעים וממש כיף. אני אוהבת את הערבים האלה. לא צריך לעשות שום דבר, פשוט ללכת לבית של חברים ולדבר. רק לדבר, אין פעילות או יציאה לטבע או משהו כזה. אתם מבינים על מה אני מדברת ?

שוב שקט של כמה שניות.

אבנר: טוב אז...תודה רבה על האוכל.

רונן: היה נחמד מאוד. האוכל היה טעים. במיוחד הפשטידה, (לנורית) הפשטידה הייתה מצוינת, מתוקה.

אבנר: נכון.

אלונה: אנחנו צריכים לעשות את זה לעתים יותר תכופות.

נורית: רק חבל לי על צבי... (מביטה בצבי) חבל לי עליך, צבי.

אבנר: לא, אין מה לדאוג.

אלונה: כן, אין מה לדאוג.

נורית: אני רק לא מבינה למה הוא לא מדבר, חשבתי שהקינח יעזור לו לצאת מזה.

אלונה: הוא לא אוכל קינוחים, הוא כמעט ולא אוכל עוגות.

נורית: מעניין למה.

אבנר מתחיל להתפקע מצחוק.

אבנר: יום אחד אני הולך יחד עם צבי לפגוש את שלומית מהמשרד של בכרך.

אלונה: את מכירה אותה, נורית.

אבנר : פגישה חשובה מאוד, כל הפרוייקט של סמי היה על הפרק ואם היינו מפשלים אז העתיד של המשרד היה בסכנה.

נורית : איזו שלומית ?

אבנר : צבי בדיוק אכל לפני הפגישה, אתה זוכר את זה, צבי ?

אלונה : היא עבדה במשרד שלך לפני שנתיים.

צבי שוב אינו זו. הדיאלוג האטום שמתרחש מתבצע כך שאבנר מספר את סיפורו באופן מהיר ומתלהב ונורית ואלונה משוחחות תוך כדי באיטיות מהורהרת. השורות ברוב המקרים מדוברות האחת על השניה כך שמשפטים נאמרים באופן סימולטני.

נורית : שלומית שהתחתנה עם...

אבנר : לא היית רעב, צבי. הוא לא היה רעב. אני הייתי רעב אבל הייתי יכול להתאפק.

אלונה : הם כבר התגרשו.

אבנר : בכל מקרה, שלומית מציעה לנו עוגיות שאחותה בדיוק קנתה לה. אני לקחתי כמה והן היו מאוד טעימות, אז אמרתי לצבי לאכול את העוגיות.

נורית : כמה זמן הם היו נשואים ?

אבנר : צבי מביט בהן מהופנט מנסה למצוא אגוזים. אני מסתכל על צבי ואני רואה שהוא מת לאכול אותן.

אלונה : אפילו לא שנה.

אבנר : הן היו שחורות ופריכות כאלה, משהו מדהים. בכל מקרה, שלומית מביטה בו, היא לא מבינה מה הוא רוצה מהעוגיות. או שיאכל או שלא, אבל הוא ממשיך להביט בהן מהופנט.

נורית : איזה בזבוז של חתונה יפה.

אבנר : הפגישה כבר התחילה וזו התנהגות מוזרה, ממש מוזרה. אז אני אומר לצבי...

אלונה : לפחות הצליחו לכסות...

אבנר (צועק באופן מפתיע): אלונה ?

כל הנוכחים, כולל צבי, מביטים באבנר מבוהלים.

אלונה (נבוכה): סליחה.

אבנר מביט על אשתו זועם. לאחר שניות מעטות הוא ממיר את מבטו מהזעם המפתיע לרוח הסיפורית ששררה עליו לפני שהתפרץ על אשתו, וכך הוא חוזר לסיפור.

אבנר : בכל מקרה אני אומר לצבי : "צבי בוא נתרכז בפגישה". אני מתחיל לדבר ובזמן שאני מספר לה על החברה, על הציפיות, על החוזה, הכסף וכל אלה, צבי פותח את הצנצנת ולוקח עוגיה אחת. הוא מכניס חתיכה קטנה לפה ומנסה למצוא עם הלשון שלו איזה טעם של אגוזים.

צבי זז לראשונה. הוא מפנה את ראשו לעברם. הם מביטים בו מחייכים. צבי מתרומם, פניו קפואות.

נורית : צבי ?

אבנר (ממשיך בשלו): הוא מתבונן בהן בחשדנות ואני רואה שהעיניים של שלומית כל הזמן זזות ממני לצבי, ממני לצבי.

צבי מביט על חבריו ואז מביט לצדה השני של הדירה, לעבר החלון.

נורית : צבי, אתה בסדר ?

אבנר : ואז היא מחליטה לשים לזה סוף, היא מתרוממת, מביטה בצבי ואומרת לו...

כל תשומת לבם של הנוכחים מוסטת לפתע מסיפורו של אבנר לצבי, שעולה על הכורסא, עוקף אותה ומתקרב לחלון.

נורית : צבי ?

אלונה : לאן אתה הולך ?

צבי נעמד במהירות על אדן החלון, מביט החוצה וקופץ בנונשלנטיות מבהילה דרך החלון למטה.

נורית ואלונה : (צועקות) צצצבבבביי.

כל הנוכחים מביטים לעבר החלון, לא מבינים את אשר התרחש. אבנר קם באיטיות והולך לעבר החלון ומביט למטה.

אלונה (מבוהלת): הוא זז ?

אבנר : אני לא יודע. (אלונה ורונן הולכים ומביטים גם הם).

נורית: אני לא יכולה להסתכל.

אלונה: (צועקת למטה) צבי...צבי. אתה בסדר ? הוא זז עכשיו ?

אבנר: אמרתי לך שאני לא יודע. למה, ראית אותו זז ?

אלונה: לא יודעת, אני חשבת... אתה ראית רונן ?

רונן: לא.

אלונה: הוא זז, אני רואה אותו זז, אתם לא רואים את הרגליים שלו ? הנה הוא זז. הוא חי,

צבי חי. (למטה) צבי, תגיד משהו, אתה בסדר ? (לאבנר) אבנר, כדאי שתדרו.

אבנר שעדיין מחזיק את הצלחת עם העוגה בידיו לוקח ביס אחרון מן העוגה ויוצא יחד עם

רונן מהדירה. נורית ואלונה נשארות עומדות כל אחת במקומה.

נורית: שנקרא לאמבולנס ?

אלונה: הוא מתרומם, (לעצמה) איך הוא מתרומם ? אנחנו בקומה... באיזה קומה אנחנו ?

נורית: שלישית.

אלונה: תראי אותו, נוריתי, איך הוא מתרומם. ואנחנו בקומה השלישית. איך הוא מתרומם...

איזה איש חזק. תראי אותו נורית.

נורית: לא. אני לא רוצה.

אלונה: (לצבי) צביקה, אבנר מגיע עוד מעט, הוא יבוא, תחכה, הוא עוד מעט יבוא. איך אתה

מרגיש, שברת משהו ? (יותר חזק) שברת משהו, צבי ?

נורית: הוא אמר משהו ?

אלונה: הוא לא אמר כלום.

נורית: עדיין ?

אלונה: הוא אפילו לא מסתכל אלי.

נורית: לקרוא לאמבולנס ? אני חושבת שכדאי שנקרא לאמבולנס.

נורית הולכת לטלפון האלחוטי שליד הספה, היא מרימה אותו ומתחילה לחייג.

אלונה: הנה אבנר ורונן.

נורית מפסיקה לחייג.

אלונה: (למטה) אבנר, שנקרא לאמבולנס ?

אבנר: (נשמע חרישית מלמטה) הוא נראה בסדר, יש קצת דם, אבל הוא לא שבר כלום (צועק יותר חזק) לא נראה לי שהוא שבר משהו.

נורית: (לאלונה) מה, הוא רופא ?

אלונה: מה ?

נורית: הוא רופא ? מאיפה הוא יודע אם הוא שבר משהו ? אני חושבת שכדאי לקרוא ל...

אלונה (למטה): נורית אומרת שכדאי לקרוא לאמבולנס. היא אומרת שאתה לא רופא.

אבנר: שאני לא מה ?

אלונה: רופא, שאתה לא רופא. (לנורית) רונן סוחר אותו למעלה, הם עולים.

נורית: אז להתקשר לאמבולנס ?

אלונה (מתעלמת מנורית): כדאי שנקה פה.

אלונה הולכת לעבר השולחן ומתחילה לפנות את הדברים בעצבנות מהירה. היא מתחילה לקחת את העוגות ושאר דברי הקינוח למטבח.

אבנר: אלונה, אנחנו עולים.

אלונה (הולכת במהירות לעבר החלון): אבנר ?

נורית (עדיין עם טלפון בידה): תשאלי אותו על האמבולנס.

אלונה: הוא אמר משהו ? צבי אמר משהו ? (אין תשובה. אלונה מביטה למטה) הם בדרך לפה.

אלונה מתרחקת מהחלון.

נורית: למה לא שאלת אותו על האמבולנס ?

אלונה חוזרת למרכז הסלון, מתעלמת מדבריה של נורית. תחילה אלונה פונה לאמצע הדירה, מתעלמת ממבטה המודאג של נורית.

נורית (נשארת במקומה): אני חושבת שצריך לקרוא לאמבולנס. מה את חושבת?

אלונה מפנה את הדברים מן השולחן, נראית פעלתנית מאוד. נורית עומדת קפואה, מחזיקה את הטלפון ומוכנה לחייג.

נורית: אלונה, אני חושבת שצריך...

אלונה לא מקשיבה לה, אלא ממשיכה לפנות. היא יוצאת מן הבמה עם כלים וחוזרת בלעדיהם.

נורית: אלונה...

אלונה עדיין לא מקשיבה. היא מביטה סביבה ובוחנת את הדירה.

נורית (צועקת): אלונה.

אלונה (פתאום נעצרת): את יודעת שצבי הכיר בינינו, ביני לבין אבנר ? את ידעת את זה ?

נורית: מה ?

אלונה (מפנה את מבטה לכיוונה של נורית): אני הייתי חברה של צבי, כשהכרתי את אבנר. את ידעת את זה נוריתי ? אני לא חושבת שדיברנו על זה אף פעם, אני ואת.

נורית: את וצבי ?

אלונה: כן, אני וצבי.

אלונה נראית נסערת. מביטה במהירות לכיוונים שונים בדירה, חסרת מנוחה, מדברת במהירות.

נורית: לא ידעתי, אבל אני חושבת שכדאי עכשיו ש...

אלונה: לא, בוודאי שלא ידעת. איך יכולת לדעת ?

נורית (עדיין עומדת קפואה עם הטלפון בידה): אני מתקשרת. כדאי להתקשר ? מה את אומרת ?

אלונה: ובאמת לא דיברנו על זה, נכון ? יש הרבה דברים שאת לא יודעת עלי, נורית. זה קצת מוזר, כי אנחנו לא מכירות מאתמול. אנחנו חברות טובות....

נורית: אני חושבת שצריך להתקשר. הם עולים ? איפה הם ? (צועקת) אלונה ?

אלונה (מביטה על ידיה): אני רועדת. רק מלדבר על זה אני רועדת.

נורית: מה לעשות ?

אלונה (חוזרת לפנות את השולחן): אני חושבת ש...

נורית: מה עם צבי ?

אלונה: צבי הוא בחור מפוכח. (אלונה מביטה בנורית) אני רוצה לשאול אותך שאלה, נוריתי. כי אני חושבת שיצרתי פה תמונה מעוותת של המציאות.

נורית: על איזה תמונה את מדברת ? לא יצרת פה שום תמונה.

אלונה (ממשיכה מאיפה שהפסיקה ללא תגובה לדברי נורית): ואני חושבת שאני יודעת מה שאת חושבת.

נורית: אני חושבת שאנחנו צריכות להתקשר...

אלונה: את חושבת שכשהייתי עם צבי אז... אני לא יכולה אפילו להגיד את זה. אבל זה לא נכון, ממש לא, נוריתי, ממש לא. צבי ידע וגם אני ידעתי, או יותר מדויק אני יודעת עכשיו... כי אם את חושבת ש...את חושבת ?

נורית (לא מרוכזת): אני לא חושבת שצריך...

אלונה: את חושבת שבגלל שאני ואבנר...זה מה שאת חושבת ?

נורית: אני חושבת שאפשר...

אלונה (קוטעת אותה): למה את לא עוזרת לי ? אני רועדת פה ואת עם הטלפון שלך.

נורית מתקרבת לשולחן ומתחילה לקחת צלחות.

אלונה: אז זה מה שאת חושבת ? שאני ואבנר...

נורית (עם צלחת בידה): אני חושבת שאפשר לשמור את וועדות החקירה לאחרי כל ה... מה עם האמבולנס ? אני מתקשרת לאמבולנס, זה לא הגיוני שלא נקרא לאמבולנס...

אלונה: אוי צבי, איזה אדיוט. אני ראיתי אותו מסתכל עלינו, הוא כל הזמן...ואבנר אמר לי שהיחסים ביניהם בירידה. איזה אדיוט צבי. עניין כל כך שולי...

נורית: איפה הם ?

אלונה הולכת לעבר החלון ומביטה החוצה.

אלונה (בפאתוס): האהבה היא כל כך חזקה, נוריתי. הכי חזקה בעולם. והיום, הלילה הזה הוא ההוכחה הניצחת. איזו אומללות, איזו קנאה. אוי צבי...

רונן מחזיק את צבי ומוביל אותו פנימה לתוך הדירה. צבי מדמם ברגליו ובפניו.

אלונה (מתייפחת): אוי, צבי.

נורית: מה שלומך, צבי ?

אלונה: צבי, שלי. למה ? איזו שטות, בגלל כזו שטות. צבי, למה לא אמרת לי ?

נורית: נו מה שלומו ? הוא שבר משהו ? איך אתה מרגיש, צבי ? לקרוא לאמבולנס ? או אולי פשוט ניקח אותו לבית החולים.

צבי לא עונה. רונן מביט על אלונה ונורית, מופתע מן הדרמטיות של השתים.

נורית: אני חושבת שצריך לקחת אותו לבית חולים.

רונן: וודאי שצריך, אני צריך את המפתחות ולקחת מעיל.

אלונה: איפה אבנר ?

רונן: אני לא יודע.

אבנר (נכנס): אני כאן. (השניים מתנשקים).

רונן: צבי. אתה בסדר ? הכל בסדר ? (צבי לא עונה)

אלונה: צריך לקחת אותו לבית חולים, אולי שם הוא ידבר.

רונן: אני לוקח את המפתחות ומעיל. (רונן יוצא).

אבנר: אני אבוא איתך. אלונה, אני הולך איתנו. תישארי פה. (אבנר יוצא בעקבות רונן).

אלונה: מה ?

אלונה נשארת עם נורית וצבי. היא מביטה בהם בחוסר אונים, לא יודעת מה להגיד.

אלונה: אבנר ? (אלונה יוצאת).

נורית מביטה בצבי שבוהה ברצפה. היא מתיישבת לידו.

נורית: צבי, אתה רוצה להגיד לי למה קפצת ? (צבי לא עונה ולא אז) צבי, אני יודעת שאנחנו לא מכירים... אנחנו למעשה מכירים מעט מאוד. אבל אתה יודע שאם אתה רוצה לדבר עם מישהי אתה תמיד יכול לדבר איתי. אתה יודע את זה, נכון צבי ? אין סיבה שתדע את זה בעצם, אבל עכשיו אתה יודע את זה. (נורית נוגעת בפניו בחמימות. צבי מתכווץ וזועק חרישית על שנגעה לו באזור מדמם) אוי, אני מצטערת צבי, אני ממש מצטערת. את צריך ממחטה? אני אביא ממחטה.

נורית יוצאת למטבח.

צבי מביט בחדר הריק סביבו. הוא מביט למטבח ואז לחדר השני. הוא מתרומם ומביט בחלון. צבי מדדה על רגל אחת לחלון שלפניו. הוא מביט לעבר הדירה פעם אחרונה וקופץ שוב למטה. נורית חוזרת מיד לאחר שצבי קופץ.

נורית: צבי, הבאתי גם קצת אלכוהול. מה זה יזיק ? זה יכול רק...

אף אחד לא שם.

נורית (מביטה סביבה): צבי...צבי...

נורית מביטה לעבר החדר הרועש בו מצויים אבנר, רוני ואלונה. היא מביטה לעבר החלון. אלונה ורוני יוצאים לסלון. רוני לבוש כבר במעיל ועם מפתחות בידיו. אבנר יוצא שניה לאחר מכן, גם הוא עם מעיל ומפתחות בידו.

רוני: אין מצב, אנחנו נוסעים עם המכונית שלי.

אבנר: רוני, האוטו שלך יכול להיתקע בדרך, בוא ניקח את ההונדה שלי.

השניים רואים את נורית עומדת ומביטה בחלון.

רוני: נוריתי...

נורית מסתובבת באופן אינסטינקטיבי ומפוחד ונעמדת עם גבה לעבר החלון.

אלונה: מה קרה, נוריתי ?

נורית: מממה ?

רוני: איפה צבי ?

נורית: אהה... אולי הוא בשירותים.

אלונה יוצאת ובודקת. לאחר שניה היא חוזרת, כולם מביטים בה. היא נדה בראשה. רוני ואבנר הולכים באיטיות לעבר החלון. הם מביטים למטה.

אבנר (צועק בבהלה): לא נכון, לא נכון. איך הוא הצליח...אני לא מבין.

אלונה: הוא מת ?

נורית: זה באשמתי, זה באשמתי.

נורית מתחילה לבכות. היא רצה לכיוון המטבח. אלונה תופסת אותה ומחבקת אותה.

רוני: זה לא באשמתך.

אבנר (צועק למטה): צבי ? אתה שומע אותי, צבי ?

רונון: בוא נרד וניקח אותנו לבית החולים.

אבנר: אני רואה דם. אתה רואה דם ? זה נראה חמור עכשיו...

נורית: איזה מטומטמת אני. אני לא מאמינה...

רונון (מביט למטה ואומר באדישות): את לא מטומטמת.

אבנר ורונון עומדים עם גבם לאלונה ונורית, שניהם מביטים מטה.

אלונה: הוא זז ?

רונון: לא.

אבנר: אני חושב שהוא כן זז.

רונון: קשה לראות. (צועק) צבי ?

אבנר: צבי ? (לרונון) אני חושב שהוא זז.

רונון: זה לא נראה טוב.

אבנר: למה השארת אותו לבד ?

נורית: אני לא ידעתי, אני חשבתי ש... רציתי להביא... אני לא יודעת...

רונון: אני גם רואה דם, יש דם.

נורית מתייפחת על כתפה של אלונה.

נורית עוזבת את ידיה המנחמות של אלונה והולכת לטלפון. היא מחייגת ומחכה.

נורית (מנסה לנגב את הדמעות תוך כדי): שלום, חבר שלנו, צבי, צבי בעאייר קפץ מהחלון של הבית שלי. הוא לא זז. עכשיו, ממש עכשיו. כן. אנחנו רוצים שתשלחו...אוקי, תוך כמה ? טוב, אבל תמהרו...טוב. טוב. נורית יחיאל. כן, בעלי המלאכה שלוש, דירה תשע. שלוש כפול שלוש. קומה שלוש דירה תשע. כן, בדיוק. מה לעשות איתו ? להשאיר ? אוקי, טוב, תודה. להתראות.

כולם מביטים בנורית. היא מנתקת את הטלפון.

נורית (מנגבת את דמעותיה): הם שולחים אמבולנס.

אבנר (לרונון): בוא.

אלונה: לרדת איתכם ?

אבנר (בהחלטיות): לא.

אבנר יוצא מהדירה ומתעלם מנורית באופן מופגן. רונן הולך בעקבותיו החוצה. נורית ואלונה
נשארות לבד. שקט.

אלונה מביטה סביבה והולכת לעבר החלון, היא מביטה למטה על צבי. רוח קלילה מנשבת
עליה.

אלונה: עומד לרדת גשם.

נורית לא עונה.

אלונה: אנחנו מתחת לענן אפור וגדול, אני בטוחה שיירד גשם.

נורית: מתחת לענן אפור וגדול ?

אלונה: ככה זה נראה.

נורית (חוזרת על דבריה של אלונה): ענן אפור וגדול. (חושבת מעט) מה זה אומר ?

אלונה: מה ?

נורית: מה שאמרת, "ענן אפור וגדול". זה אומר שזה הולך להסתיים לא טוב ?

אלונה: מה הולך להסתיים לא טוב ?

נורית: מה שמתחת לענן ?

אלונה: זה אומר שיירד גשם. על מה את מדברת ?

נורית נראית מבולבלת ולחוצה. אלונה מחזירה את מבטה החוצה. שקט. אלונה עוצמת את
עיניה ונותנת לשיערה להתפזר באוויר שנושב מכיוון החלון. היא מפנה את מבטה למטה בזמן
שנורית נשכבת על הספה ובוהה בתקרה.

נורית: למה שבן אדם יקפוץ למטה ? ועוד באמצע ארוחה, לפני הקינוח. מה זה אומר ? בלי
שום סיבה, או שיש סיבה. אני לא מכירה אותו כמוך, אלונה... אבל מי באמת מכיר מישהו,
את מבינה,

אלונה ? אולי אף אחד לא מכיר אף אחד אחר, לא כל כך טוב. אולי מחר רונן יחליט שהוא
רוצה לקפוץ למטה, או לעזוב אותי. או...אני לא יודעת מה, אני אגלה שיש לו רומן עם מישהי,
או מישהו, מי יודע ? אולי אני אחליט שאני רוצה לקפוץ, למה לא ? אני תמיד חושבת על
דברים כאלה של... לעשות את הדברים הכי... (נורית שמה לב למבטה המתעניין של אלונה) לא
משנה. בכל מקרה איזה מסכן, לקפוץ פעמיים ולמה ? פעמיים... לקפוץ... ועוד פעמיים.
אלונה: ממש אמירה.

נורית: כן. (מביטה בחשדנות על אלונה) את צוחקת ?

אלונה : לא, למה ? אני נראית כאילו אני צוחקת ?

נורית : אני מרגישה שאני הרבה פעמים לא...

אלונה : איך אפשר לצחוק בשעות כאלה ?

נורית : (ממשיכה) מבינה אתכם, כי אתם כולכם ביחד הרבה זמן אז אני מרגישה לפעמים לא

כל כך קשורה, את מבינה ?

אלונה מביטה בשעונה שוב.

אלונה (למטה) : אבנר ?

אבנר : מה ?

אלונה : אתם נשארים שם, בינתיים ?

אבנר : יש ברירה ?

אלונה מביטה החוצה.

אלונה (לנורית) : אני סומכת על אבנר בעיניים עצומות.

נורית (לא מרוכזת) : מה ?

אלונה : אני סומכת על בעלי בעיניים עצומות. אם אני אפול עכשיו למטה אז אני לא אדאג כי אני אדע שבעלי שומר עלי והוא יתפוס אותי. זו זוגיות בעיני, ליפול ולדעת שיש מישהו שיתפוס אותך.

נורית (לעצמה) : אף אחד לא תפס את צבי.

אלונה : אבנר יטפל בזה, תראי, אם הוא היה יכול לתפוס את צבי הוא היה תופס אותו. את

יודעת כמה הם קרובים ? למרות כל מה שעברנו, הם לא התרחקו אפילו סנטימטר. (מביטה

החוצה ומדברת ספק למטה ספק לעצמה) אני סומכת על בעלי בעיניים עצומות. (צועקת

בהפגנתיות למטה) אבנר ?

אבנר (מלמטה) : מה ?

אלונה : אם אני אפול עכשיו למטה אז אני לא אדאג כי אני אדע שאתה שומר עלי ותופס אותי.

נכון, אבנר ?

אבנר : מה את מדברת שטויות עכשיו ?

אלונה (לנורית) : זו זוגיות.

נורית (מחייכת) : אני לא חושבת שהוא יתפוס אותך בנפילה מהקומה השלישית. את בטח

תקברי אותו אתך.

אלונה : אני לא באמת מתכוונת לקפוץ, נורית.

נורית: אם את לא באמת מתכוונת לקפוץ אז למה להגיד את זה ?
אלונה: זה רק... דימוי.

נורית: דימוי ? למה לא להגיד פשוט מה שאת מתכוונת ?
אלונה: (קמה ויוצאת מהבמה): אמרתי כבר... אני סומכת על בעלי בעיניים עצומות.

אלונה קמה והולכת למטבח. נורית מביטה בה. היא מתרוממת והולכת לעבר החלון. היא מביטה למטה. היא מטפסת על החלון ומושיטה את גופה מטה כאילו היא עומדת לקפוץ. רעש של מקרר נסגר ונורית מיד יורדת מאדן החלון. אלונה חוזרת עם פרוסת עוגה בצלחת.

אלונה: העוגה הזו ממש טובה, ממש טובה העוגה הזו.

נורית: מה, את אוכלת מהעוגה ?

אלונה: אני צריכה סוכר, נורית.

נורית: בסדר, אין לי בעיה.

אלונה: העוגות האלה הן המתכון המושלם למצבים כאלה. זו עוגה מצוינת, ממש מצוינת... את יודעת, למצבים כאלה.

נורית: כן... (חושבת מעט ואז פונה לאלונה) מה זאת אומרת ?

אלונה: מה ?

נורית: למצבים כאלה ? מה זה אומר ?

אלונה: זה אומר שזו עוגה מצוינת.

נורית: למצבים כאלה ? לא למצבים אחרים ?

אלונה: זו עוגה טובה, אל תביני אותי לא נכון. אני פשוט...

נורית: מה ?

אלונה: זו בהחלט עוגה טובה, אפילו מצוינת.

נורית: למצבים כאלה.

אלונה: כן.

נורית: כשמישהו קופץ מהחלון זו עוגה מצוינת, אבל כשהכל רגיל זו עוגה טובה... סתם עוגה טובה.

אלונה: זו עוגה מצוינת.

נורית: למצבים כאלה.

אלונה: כן, למצבים כאלה זו עוגה מצוינת.

נורית: אבל לא למצבים אחרים, רק למצבים כאלה.

אלונה: את יכולה להפסיק עם זה ?

נורית: זה מה שהתכוונת ? נכון שזה מה שהתכוונת ?

אלונה : זו עוגה מצוינת.

נורית : למצבים כאל..

אלונה (צועקת): די כבר.

נורית (צועקת בחזרה): אני אפיתי את העוגה.

אלונה : מה ?

נורית נרגעת מיד. היא מביטה סביבה.

אלונה : את אפית את העוגה ?

נורית : העוגה שאת אוכלת, אני עשיתי... אני הכנתי, אני אפיתי, אני בישלתי, אני הקרמתי.

אלונה : וזה סוד ?

נורית מהנהנת. נראית לחוצה.

אלונה : למה את אומרת שאת לוקחת את זה מהאופה ?

נורית : כי...אני לא יודעת. אני מפחדת לחשוף את עצמי. אני מפחדת שירחמו עליי ויגידו לי

שהעוגה טעימה למרות שהיא לא. אני מפחדת ש... (לעצמה) אני כזאת פחדנית.

אלונה : מה זה כל כך חשוב לך מה חושבים על העוגה שלך ? זו בסך הכל עוגה.

נורית : זה הרבה יותר מסתם עוגה, זה...

אלונה : מה ?

נורית : זה... זה הרבה יותר מסתם עוגה. זה כמו שצבי קפץ... זה הרבה יותר מסתם קפיצה.

אלונה (מופתעת): צבי ?

נורית (בוהה קדימה בריכוז רב, כאילו גילתה משהו משמעותי): זה הרבה יותר מסתם קפיצה.

זה בדיוק כמו צבי.

אלונה : את בדיוק כמו צבי ?

נורית (עינייה מתרחבות, נראית נרגשת): אני לא דיברתי על העוגה כמו שהוא לא מדבר עכשיו.

את לא מבינה את הקשר ?

אלונה : איזה קשר ? מה הקשר ?

נורית : יש קשר, אלונה. יש קשר. צבי לא סתם קפץ, אלונה. וגם אני לא סתם...

אלונה : את כן סתם. את אופה עוגות וצבי קופץ מהחלון. יש הבדל, נורית.

אבנר (מלמטה): אלונה. מתי האמבולנס אמור להגיע ?

אלונה קמה ממושבה והולכת לעבר לחלון.

אלונה (מביטה למטה): מה ?

אבנר: מתחיל לרדת גשם, אנחנו עולים.

אלונה: צבי, מה שלומו של צבי. צבי יכול לעלות ?

רונן: אנחנו מקווים שכן.

אלונה: אבנר ?

אבנר: מה ?

אלונה: צבי מדבר ? הוא אומר למה הוא עשה את זה ?

אבנר: לא. אנחנו עולים.

אלונה (לנורית): הם עולים.

נורית (ספק לאלונה ספק לעצמה): איזה מסכן צבי.

אלונה קמה ממושבה שליד החלון ומתחילה להתהלך ברחבי הדירה תוך כדי בהייה ברצפה.

אלונה: מה שאני חושבת זה ש... אני חושבת שצבי רצה ל...

נורית: מה ?

אלונה (בוהה ברצפה ומדברת מתוך ריכוז רב): אני חושבת שצבי... רצה ל... את יודעת.

נורית: למות ?

אלונה: לא. אני חושבת שצבי רצה להגיד לנו משהו. אני חושבת שזו קריאה לעזרה.

נורית: קריאה לעזרה ?

אלונה: אני חושבת שהוא רצה להגיד לי משהו, אני בטוחה בזה. אני חושבת שזה היה דבר מאוד קשה מה שהוא הרגיש ואני חושבת שהוא רצה להעביר לי את זה בדרך הכי... מאוהבת.

נורית (משועשעת): אני חושבת שאת נותנת לעצמך משקל גדול מדי, אלונה.

אלונה (עצבנית): אהה, באמת ?

אבנר ורונן נכנסים לתוך הדירה. הם מחזיקים את צבי, שנאנק מכאבים ומדמם ברוב גופו. רוני ואבנר מזיעים אחרי המאמץ הגדול של נשיאת גופו של צבי למעלה.

אלונה: צבי.

רוני: נורית, תהפכי את הכריות, תהפכי אותם.

נורית הולכת לספה הגדולה והופכת את הכריות כך שהחלק החיצוני של הספה יוכתם. רוני ואבנר מחזיקים את צבי ומחכים לנורית.

אבנר : איזה צרות, אתה שמן צבי, אתה יודע את זה ? איזה צרות להעלות אותך, איזה שמן.
רונן : שימי גם עיתונים.
אבנר : נו, בוא נניח אותו כבר.

נורית ממחרת החוצה וחוזרת אחרי כמה שניות. היא שמה עיתונים על הספה.

אבנר : בוא נניח אותו. תמהרי כבר. כואב לי.
נורית (ממחרת): שניה, אני עוד שניה מסיימת.
רונן : עוד עיתונים, מה קורה לך ? עוד עיתונים.

נורית ממחרת שוב החוצה וחוזרת עם כמות ענקית של עיתונים.

אבנר : נו, כבד לי. מהר מהר. תשלח את הספה לניקוי בלאו הכי.
רונן : לא, שימי את העיתונים.
אלונה : כמה עיתונים ? מה, אתם אוספים עיתונים במיוחד לאירועים כאלה ?

צבי נאנק מכאבים, מתפתל מדי פעם ומנסה להשתחרר מאחיזתם של אבנר ורונן.

רונן (תקיף): נו, תמהרי כבר. יאללה.
נורית (מכסה במהירות עצבנית את הספה): שניה, הנה שימו אותו.
רונן ואבנר מתקרבים לספה.

אבנר : סוף סוף.
רונן : לא את שבעה ימים, קחי משם את שבעה ימים. עדיין לא קראתי אותו.
אבנר : רוני, אני עוזב אותו עכשיו, הגב שלי נהרס.
רונן : שניה, קחי את שבעה ימים משם ושימי משהו במקום. לא קראתי אותו עדיין.

נורית ממחרת ומוציאה את שבעה ימים ושמה עיתון אחר במקומו.

נורית : את הכותרות אפשר להקריב, נכון ?
רונן : כן, כן. הכל חוץ משבעה ימים והמוסף.

נורית: המוסף בטוח, אני מכירה אותך, המוסף בטוח. אל תדאג.

רונן ואבנר מניחים את צבי הנאנק מכאבים על הספה. אבנר, מיד לאחד שהניח את צבי, מתפתל בעצמו ומנסה ליישר את גבו.

אלונה: צבי. למה? אתה מוכן להסביר לי למה?

אבנר (עדיין נאבק עם גבו): אל תפריעי לו אלונה. תני לו לנוח.

נורית: להביא משהו?

אבנר: מתי הרופאים מגיעים?

רונן: כמה זמן לוקח להם, הם תמיד מאחרים.

אבנר: אלא אם כן יש פיגוע.

רונן: אם יש פיגוע הם מגיעים תוך שניות, אבל בשביל דבר כזה, הם לוקחים את הזמן. אתם יודעים למה? בגלל ה...

אבנר: בגלל החדשות.

רונן: בדיוק, בגלל החדשות, אם זה לא מצולם אז אין מה למהר. ואם זה כן מצולם אז הם מגיעים עם הסירנות שלהם. ובמהירות כאילו הם סופרמן.

נורית: צבי, אתה רוצה משהו? אתה רוצה שנביא לך משהו?

אלונה: אנחנו פה בשבילך, צבי. אתה שומע אותי? אתה רוצה שאני אביא לך משהו?

נורית: אתה רוצה מים? (מדברת בחזקה) מים, אתה רוצה מים, צבי?

אלונה: צבי, אתה רוצה שאני אכין לך קפה?

אבנר: אני לא אתנגד לכוס מים.

נורית מביטה על אבנר עצבנית. היא הולכת למטבח וחוזרת אחרי שניה עם מים. אבנר מתיישב ולוגם מהכוס. צבי מסובב את גופו המיוסר אל שאר האנשים ובכך מפנה אליהם את גבו. רוני מוריד את מעילו, יוצא מהחדר וחוזר ללא המעיל.

רונן: אני מציע שניקח אותו לבית חולים.

אבנר (מנסה ליישר את גבו): נחכה לאמבולנס.

אלונה: צבי?

אבנר: תעזבי אותו.

רונן: אבל ייקח להם שעות.

אבנר: לנו לא ייקח פחות זמן.

אלונה (מתקרבת לצבי): צביקה, אני מדברת אליך. (מתיישבת לידו) אתה מוכן לדבר איתנו?

רונן: (מביט החוצה) גם יורד גשם.

אלונה: צבי, אתה מוכן לדבר איתי ? אתה מוכן להסביר לי למה קפצת מהחלון ? החיים שלך תקינים, יש לך דירה, עבודה, משפחה אוהבת, חברים, מה עוד אתה צריך ? ועוד בלי סיבה, סתם כך, לקפוץ דרך החלון, כאשר כל החברים שאוהבים אותך איתך. אני לא מבינה למה, ממש לא מבינה. זה בגללנו ? זה בגללי ? צביקה ? (אלונה נוגעת בגבו) צביקה ? (אלונה מנסה להזיז אותו בכוח) צביקה ? (צועקת) צבביי. אל תתעלם ממני. אני אוהבת אותך, זה לא מגיע לי. אז מה אם היו לנו בעיות בעבר ? אז מה אם זה לא הלך ? אני עדיין אוהבת אותך.

אבנר: אלונה, אולי תעזבי אותו כבר ? את מדברת שטויות.

צבי עדיין שוכב עם גבו אליה ואל שאר הנוכחים. אלונה מזיזה אותו בכוח לעברם.

אלונה: צבי, דבר איתי. אל תתעלם ממני.

צבי מביט בה ובשאר הנוכחים שמביטים בו בעניין.

אלונה: אתה מוכן להסביר לנו למה קפצת מהחלון ?

צבי לוחש לאלונה משהו.

רונן: מה הוא אמר ?

אלונה מקרבת אליו את ראשה. צבי לוחש שוב.

אלונה (לצבי): אתה חושב שזו בדיחה ? זה נשמע לך מצחיק ?

אלונה קמה מכיסאה והולכת לעבר החלון.

רונן: מה הוא אמר ?

אלונה: "למה לא". הוא אמר "למה לא".

נורית: "למה לא" ? מה זה אומר ?

אבנר: אמרתי לכם שנחכה לאמבולנס.

אלונה: אני לא מבינה אותך, צבי. אני פשוט לא מבינה.

אבנר: מה יש להבין ?

נורית: אני חושבת שאני מבינה אותך.

אבנר: אותי ?

נורית: לא, את צבי.

נורית מתקרבת לספה שבה צבי שוכב. בדרכה משם היא דוחפת באופן כמעט לא מודע את אלונה (שהייתה עד כה ליד צבי) ומתיישבת לידו.

נורית: צבי ? צבי, אתה מוכן להסתכל עלי ?

צבי מסיט את עיניו מן התקרה אל נורית.

נורית: צבי, אני רוצה להגיד לך משהו. אתה שומע אותי? אני יודעת שאתה שומע אותי. אני חושבת שאני יודעת למה... למה קפצת דרך החלון. למה פתאום עזבת אותנו, בלי להגיד שום דבר. בהתחלה חשבתי שאני לא מבינה. ניסיתי, אנחנו ניסינו להבין מה יכול היה לדחוף אותך לעשות את מה שעשית. זה נשמע מטורף, אפילו לא שפוי. אבל, במובן מסוים, אתה יותר שפוי מכל מי שיושב פה...

אבנר: הוא לא יותר שפוי ממני.

רונן: כן, גם ממני.

נורית: (מתעלמת מהשניים) כי לא באמת רצית לקפוץ, נכון צבי? לא באמת רצית לקפוץ. אתה רצית... לעוף. חשבת שתוכל לעוף. רצית לברוח מפה... ולעוף. אתה הלכת לחלון, אתה הבטת למטה. אתה אמרת לעצמך... למה לא? נכון שזה מה שהוא אמר? למה לא? מה יש לי להפסיד? בוא ננסה לקפוץ...

רונן: נורית...

נורית: מה אני יכול כבר להפסיד? זה בסך הכל קומה שלישית, לא יקרה לי שום דבר.

אלונה: על מה את מדברת? אפשר למות מזה. (לאבנר) היא השתגעה לגמרי.

נורית: (מתעלמת מאלונה) ... אני אף פעם לא עושה שום דבר מסוכן, אין לי שום דבר אחר שממריץ אותי. אני מקובע, אין לי חברה, אין לי אשה... אני בן אדם משעמם, אני עובד בעבודה משעממת, עם תפקיד משעמם, בבית משעמם, עם משפחה משעממת וחברים משעממים.

אבנר: אני לא משעמם.

נורית: אני מודעת לזה, זה בסדר גמור. אני יודעת שאני משעממת ואני חושבת שגם אתם (מביטה על חבריה) משעממים, אתם... אנחנו, אנחנו חסרי מעוף.

רונן: נורית...

נורית: אז למה לא ? (לצבי) כמו שאמרת מקודם. למה לא לעשות משהו... למה לא לעשות משהו...

אלונה: דרסטי.

נורית: למה לא לעשות משהו דרסטי ? אני בן אדם כל כך לא דרסטי. כן, למה לא ? לעשות משהו קיצוני, להתמרד, לעוף, להגיד לנו ולכוח הכבידה שלום ולקפוץ... מה, לא? אני טועה? תגיד לי אם אני טועה. (נורית מביטה בחבריה שמביטה בה חזרה מופתעים, היא מחזירה את מבטה לצבי) אני הכנתי את העוגות של היום. אני אומרת לך את זה צבי, למרות שזה יכול להישמע משעמם, אני אומרת לך את זה מכיוון שאני חושפת את עצמי ומבקשת ממך לעשות את אותו הדבר. ממש את אותו הדבר. אני מבקשת ממך לעשות ממש את אותו הדבר...

יונן: את הכנת את העוגות ?

נורית (מביטה על חבריה): ...אני תמיד יושבת ליד החלון. אני מביטה דרך החלון הרבה, בעיקר כשמשעמם לי וחושבת מה היה קורה אם? מה הוא הדבר הכי לא צפוי שיכול להתרחש בזמן נתון. אני חושבת שאולי, ממש אולי אני יכולה לצעוד באיטיות מחושבת, להביט כל הזמן החוצה, על המדרכה שלמטה ולחשוב שאני יכולה, ממש יכולה... לקפוץ. אבל המחשבה הזו מפחידה אותי, ממש מפחידה. וככה אני, תמיד חושבת שאם אשב שם אז יימנעו ממני לזנק, מישהו עם תושייה, מישהו שישמור עלי. איזה מלאך... אני לא יודעת.

אבנר (לרונן): על מה היא מדברת? היא השתגעה לגמרי.

יונן: נוריתי, את מדברת מוזר.

נורית: ואחרי שקפצת חשבתי, איזה אומץ, איזו תושייה. וחשבתי שאני המלאך, אני הייתי אמורה לשמור עליך כי אני זה אתה ואתה זה אני... אנחנו צריכים לשמור האחד על השני. העבודה שלך יותר קלה משלי כי אני פחדנית, אני נכנעת. אני לא הולכת עד הסוף. אני לא מסוגלת אפילו להודות שהכנתי עוגה אחת... אבל כשקמת, הבטת מטה וקפצת, הייתי צריכה להיות שם בשבילך, להציל אותך, עשית דבר מסוכן, צבי. ממש מסוכן. דבר מסוכן שהיה יכול להימנע אם הייתי שם בשבילך, אני מרגישה ש... אני מרגישה ש... שאכזבתי אותך, צבי.

אבנר קם ממושב ו הולך לעבר המטבח.

אלונה: שטויות.

נורית: אל תזלזלי בי, אלונה.

אלונה: אין לזה שום קשר, איזה שטויות. צבי לא קפץ בגללך, הוא קפץ בגללי. בגללי הוא קפץ, ממש בגללי. כי אין דבר יותר חזק מאהבה, אפילו לא השטויות האלה על ה... איזה שטויות.

אבנר חוזר עם פרוסת עוגה על צלחת קטנה. הוא אוכל ממנה בזמן שהוא חוזר למקום מושבו.

אבנר (תוך כדי הליכה): שתיכן מדברות שטויות, ממש שטויות.

אלונה: אהה, באמת ?

אבנר (מתיישב): אתן לא מכירות את צבי. לא את, אלונה, ובטח שלא את, נורית. איזה שטויות. בחיים שלי לא שמעתי כאלה שטויות. אחת מאוהבת ואחת מטורפת, סיכום תולדות הנשיות בשתי מלים.

רונן (מביט בשעונו): איפה האמבולנס הזה ?

אבנר: איזה שטויות.

אלונה: למה, יש לך רעיון יותר טוב ?

אבנר: אין לי רעיון, יש לי את האמת.

אלונה: יש לך את האמת ? איזה גאון גדול.

אבנר: תעזבי אותי בשקט, טוב ?

אלונה: אבל אני רוצה לשמוע את האמת, אבנר. אני רוצה שתתן לי אמת.

בזמן שאלונה ואבנר רבים רוני מתקרב באיטיות לנורית, הוא מסמן לה שתתקרב אליו. נורית מתקרבת אל רוני. רוני מניח את ידו על מצחה, לבדוק חום. נורית מסלקת בזעם את ידו של רוני.

אבנר אוכל מן העוגה ומניח אותה על השולחן שלידו. הוא מביט בכל הנוכחים.

אבנר (לאלונה): מה אם אני אגיד לך שהסיבה שצבי קפץ לא קשורה אליך.

אלונה: שטויות.

אבנר: את רואה, את לא מסוגלת להתמודד עם האפשרות הזו.

נורית: איזו אפשרות ?

אבנר: ומה אם אני אגיד לך שאין שום קשר... שום קשר בינך לבין הבעיות של צבי ?

אלונה: אתה רוצה לשתף אותנו או לזייף תישכל.

אבנר: שמרי על הפה שלך, אלונה.

אלונה: או מה ? תזרוק אותי מהחלון ?

רונן(מביט בשעונו): איפה האמבולנס ?

אבנר: את רואה על מה אני מדבר, אלונה ? את דרמטית, ממש דרמטית. "תזרוק אותי מהחלון, אני אוהבת אותך, אני יודעת שתתפוס אותי". הכל אצלך זה אהבה, קנאה, מוות, סקס, הוא עשה את זה, היא עשתה את זה, הוא אהב אותה, היא לא אהבה אותו, הוא קפץ מהחלון, שבור לב... את חיה באופרת הסבון שלך ולא מעניין אותך מה שקורה מסביב.

אלונה : שטויות.

רונון : כמה זמן ? זה ממש חוצפה.

אבנר : את לא מסוגלת להתמודד עם האפשרות שצבי לא הרגיש כלום כלפיד, נכון ? את לא מסוגלת להבין שהחיים שלך לא כאלה מעניינים. הם לא מעניינים אותי, הם לא מעניינים את נורית ורונון והם בטח שלא מעניינים את צבי. נכון, צבי ?

אלונה : הם לא מעניינים אותך ?

אבנר : מה ?

אלונה : החיים שלי לא מעניינים אותך ?

אבנר : הם כן מעניינים אותי. הם פשוט לא מה שאת... הם לא... מה ש.. נו, את מבינה על מה אני מדבר.

אלונה : לא, אבנר. אני לא מבינה על מה אתה מדבר. אתה מדבר הרבה, אתה מבין ? וקשה לעקוב אחרי המלים היפות שאתה אומר. אני פשוט לא מבינה. אתה מומחה גדול לפרדוקסים ולפסיכולוגיה ולדיכאון וכל אלה, אתה מבין הכל על הכל. יש לך... חכמת חיים.

אבנר : חכמת חיים זה מה שאומרים על אנשים טיפשים.

אלונה : יכול להיות. אבל אני לא מבינה מה אתה מנסה להגיד. למה צבי קפץ ? מה היא האמת שנגלית רק אליך ? מה זה הסוד הנורא גדול שרק אתה יודע ?

אבנר מביט סביבו ורואה את מבטיהם של הנוכחים מופנים אליו.

אבנר : טוב, קודם כל אני לא יכול שלא לחשוב שיש לי חלק בעניין. אני משוכנע בכך. האופן שבו דיברנו אל צבי לפני הקפיצה הובילה אותו לנסות להתאב... טוב אתם יודעים למה אני מתכוון. כל מה שסיפרתי לפני כן, הסיפור על העוגיה ועל שלומית וכל זה, היו מעין סם ממריץ לתגובה שלו, ואני לא יכול שלא לחוש אחראי לעניין. אני זה שהתחלתי לדבר על האלרגיות שלו לאגוזים והמשכתי עם הסיפור המטופש ואחרי זה עם העוגיות. אני לא חשבת, אני פשוט...אני לא יודע.

אלונה : על מה אתה מדבר ? אני התחלתי לדבר על העניינים האלה.

אבנר : לא נכון.

אלונה : כן נכון. אני סיפרתי לכולם על האגוזים. (לנורית ורונון) תגידו לו...

אבנר : בכל מקרה, זה לא משנה. אני עשיתי משהו שלא הייתי צריך לעשות.

נורית : כולנו צחקנו על העניין, אני זוכרת שגם צבי היה מספר סיפורי פקאן מצחיקים.

אבנר : לא, אני לא מדבר על זה. אני מדבר על... (מביט ברונון) אתה יודע על מה אני מדבר...

רונון : מה ?

אבנר : נו, אתה יודע.

אבנר מטה את ראשו לעברו של צבי בזמן שעניו נשואות לרונן.

רונן: מה ? על מה אתה מדב... (רונן נזכר) אההה. אבל למה זה באשמתך ?

נורית: על מה אתם מדברים ?

אבנר: כי פתחתי את הפה.

נורית: אני לא מבינה. אלונה, על מה הם מדברים ?

אלונה: אני לא יוד... (מביטה באבנר) רגע, רגע, רגע...

אבנר: האסימון נפל.

נורית: מה ?

אלונה: אתה מדבר על מה שאני חושבת שאתה מדבר ?

נורית: על מה ?

אבנר מהנהן.

אלונה: (עצבנית) שקרן.

אבנר (מחייך): מה את עושה מזה כזה עניין ?

רונן: אבל מאיפה הוא ידע את זה ?

אבנר: הוא סיפר לי.

רונן: לא, מאיפה הוא ידע שהוצאת את הסוד החוצה ?

צבי מפנה את מבטו הקפוא לעברו של אבנר.

אבנר (לצבי): לא ידעת את זה ?

נורית: על מה אתם מדברים ? אלונה, על מה הם מדברים ?

אלונה: צבי, הם משקרים, נכון ?

צבי מפנה את מבטו חזרה לעבר הכר ובכך מפנה להם שוב את גבו.

אלונה: למה לא סיפרת לי ?

אבנר: כי הוא ביקש ממני לא לספ...

אלונה: אבל אתה בעלי, אני אשתך. אנחנו נשוא...

אבנר : אל תקטעי אותי, אלונה. הוא ביקש ממני לא לספר, ועכשיו אני יודע שזה היה טעות בכלל לפתוח את הנושא.

נורית : איזה נושא ? רונן, על מה הם מדברים ?

אבנר : זה היה בדיוק אחרייך, למעשה.

נורית : מה היה ?

אלונה (עצבנית) : שקר.

אבנר : זה התחיל בהדרגתיות אבל הוא היה צריך תמריץ, לא משהו מיוחד. סתם איזה סטוץ בשביל ה... בשביל האפרטיף. את בסך הכל היית ה...

רונן : קטליזטור.

אבנר : נכון, את היית הקטליזטור.

רונן צוחק. הוא הולך לעברה של נורית. הוא מקרב את שפתיו לאוזניה ולוחש לה משהו.

נורית : לא נכון.

רונן מהנהן.

אלונה (מביטה בזעם על אבנר) : אתה נהנה מזה ? עם הפרצוף המחויך שלך. אתה ממש מעצבן.

ואתה גם שקרן.

אבנר : אני לא.

אלונה : אתה כן. רונן ?

רונן : מה ?

אלונה : תגיד לו.

רונן : אין לי מה להגיד.

נורית : ועכשיו זה קבוע ?

אלונה : שטויות.

נורית : לא בר שינוי.

אלונה : שטויות.

אבנר : אני חושש שכן.

נורית : ועוד מיד אחרי אלונה.

אבנר (במבטא אמריקני מוגזם) : Afraid so

נורית מתפקעת מצחוק. היא הולכת לעברה של אלונה וממנה לחלון.

נורית: (מחקה את אלונה) האהבה היא כל כך חזקה. הכי חזקה בעולם.
אלונה: (לאבנר) שטויות. אתה מקנא, זה מה שאתה. אתה קנאי.
אבנר: את רואה אלונה ? את מנפחת את זה לאופרת הסבון הפרטית שלך. את בסך הכל בורג קטן וחסר חשיבות בחייו של צבי. אני מכיר אותו הרבה יותר זמן ממך ועם כל הכבוד אין לך שום חזקה על החיים של צבי. לא כל דבר שאנשים עושים חייב להתקזז לחיים שלך.
אלונה (מתעלמת מאבנר): צבי, צבי. אתה יכול להסתכל עלי לפחות ? צבי ? (צועקת חזק)
צביקה ???

צבי מפנה באיטיות את פניו אליה. הוא מביט בה. אלונה מתקרבת אליו ומתיישבת על הספה שלו. היא מביטה בו ומפזרת את שיערה.

אלונה: זה נכון ?

צבי לא משיב.

אלונה: אתה הולך לשכב פה ולא לדבר איתי ? להתעלם ממני ? ממני, מאלונה ? ועוד ממני ?

אבנר: מי את בכלל ?

אלונה: זה נכון ? זה לא נכון, נכון ?

אבנר: בטח שזה נכון.

אלונה: שטויות.

אבנר: מה את עושה מזה כזה עניין ?

אלונה: שטויות.

אבנר: שטויות ? כנראה שאף פעם לא תגלי.

נורית: למה אף פעם ?

אלונה: באמת ?

רונן: חברים, אולי כדאי באמת ש...

אבנר: כן, באמת.

רונן: נירגע. נשב בשקט ולא נדבר, נחכה לאמבולנס. אני אתקשר אליהם, אני אתקשר אליהם.

לשאול איפה האמב...

אלונה: צבי ?

אלונה מקרבת את פניה אל צבי שמביט בה מבולבל.

אבנר : אני צריך לשירותים. (קם ממושבו) איפה השירותים, פה ? אני צריך לשירותים.
אלונה : רגע, חכה. אני רוצה שתראו את זה. אני רוצה שתראו שטעיתם.
אבנר : למה, מה את עושה ?
אלונה : צבי ? צבי, תביט עלי. צבי, אני רוצה שתביט עלי.
אבנר : עזבי אותך מהשטויות האלה.
אלונה : (לאבנר) אתה שקרן, זה מה שאתה. (לצבי) צבי ? נכון שהוא משקר, נכון שאתה עדיין...נכון שאתה עדיין... אתה יודע... אתה רוצה שאני אעזור לך ? אתה רוצה שאני אראה להם שזה לא נכון, נכון ?
רונן : מה, להראות לנו מה ?

צבי מביט על אלונה. היא מחייכת אליו בזמן שנורית מביטה מכיוון החלון על כל הנוכחים.
אלונה פותחת את כפתור חולצתה העליון.

אבנר : מה את עושה ?
אלונה : (לצבי) תביא לי את היד שלך.

צבי מביט באלונה, לא מבין. אלונה לוקחת את היד שלו ומכניסה את היד לתוך חולצתה.

אלונה : קדימה, אל תתבייש.
אבנר : אלונה, את נפלת על כל הראש ?
אלונה : אתה רוצה לראות מי השקרן פה ?

צבי מוציא את היד שלו במהירות מחולצתה. אלונה לוקחת את היד ושמה אותו חזרה על שדיה ומתחת לחולצתה.

אלונה : אל תתבייש. זה לא כאילו לא ראית את זה בעבר. אל תדאג, זה יחזור אליך מהר מאוד.

אבנר מביט על אשתו וצבי. הוא מתקדם מעט לעבר השניים.

אבנר : זה יעלה לך ביוקר.
אלונה : אתה התחלת. מרגיש קטן ? אהה, אבנר, מרגיש קטן ?

אלונה מושיטה את ידיה לעבר מכנסיו של צבי. היא פותחת את רוכסן הגיינס שלו. תחילה צבי נרתע ומזיז את ידה בעדינות.

נורית: אלונה, אני לא חושבת שזה הזמן...

אלונה (לצבי): אל תעשה פה חוכמות, צביקה. תפסיק להתנגד ותן לי לעשות את העבודה שלי. אני רוצה לעזור לך.

אלונה שוב מנסה לפתוח את רוכסן הגיינס של צבי. צבי שוב מתנגד אך הפעם באופן מעודן הרבה יותר. אלונה, בעקשנותה הגוברת, מצליחה לפתוח את מכנסיו ומכניסה את ידה לתוכם.

רונן (עומד ליד המסדרון): אלונה, מה, השתגעת? היא השתגעה לגמרי.

אלונה מתחילה לנענע את ידה שבמכנסיו, היא מזיזה את היד בפעלתנות גוברת. צבי מתחיל להתפתל מעט במשכבו. הוא מזיז תחילה את ידו משדיה אך במהרה אלונה מחזירה את ידיו לבין חולצתה ועל שדיה.

אלונה: טוב לך, צביקה? אתה נהנה? טוב לך?

דפיקות על הדלת נשמעות.

נורית: רונון, אתה פותח?

רונון (בוהה בצבי ובאלונה): מה?

אלונה (מגבירה את קצב ניעוניה): הומו או לא הומו? אהה, אבנר. איזה... גבר.

הדפיקות חוזרות ונשמעות.

נורית: רונון, הדלת. אתה לא שומע? זה בטח האמבולנס.

הדפיקות נשמעות שוב, אך הפעם בעוצמה גבוהה הרבה יותר.

אלונה: אני יודעת מה אני עושה. סמוך עלי, מתוק. אני יודעת מה אני עושה. טוב לך?

צבי מתנועע בהנאה נבוכה. הוא ממשיך להזיז את אזור חלציו אך באופן הרבה יותר רגוע ונינוח.

צבי מהנהן בראשו.

אבנר: נהנית? אהה, אלונה. אני שמח שאת נהנית.

שוב דפיקה עוצמתית על הדלת.

נורית: (צועקת) רונן?

רונן: מה?

נורית: אתה לא שומע את ה...?

רונן: את המה?

אבנר: את מעוררת רחמים.

אלונה: אתה מעורר רחמים. תודה שטעית.

עוד דפיקות חזקות על הדלת. אלונה ממשיכה לנענע.

נורית: את הדלת. פתח את הדלת.

רונן: מה?

אבנר: בחיים לא.

אלונה (לאבנר): תודה, תודה שטעית.

נורית (לרונן): פתח את הדלת.

קול עוצמתי של דפיקה על הדלת נשמע מלווה בשני הפרמדיקים שנכנסים/נופלים לתוך הבית לאחר שפרצו דרך הדלת.

שקט. אלונה מביטה בהם מופתעת. היא מוציאה את ידה ממכנסיו של צבי ומיד מכפתרת את חולצתה. שני הפרמדיקים מביטים בנעשה מהרצפה.

רונן (מביט בהם מופתע): אהה, סוף סוף.

צבי מכפתרת את הגיינס שלו וחוזר לשכב עם גבו לנוכחים. הפרמדיקים עדיין בוהים המומים בנעשה.

רונון: סוף סוף. כמה זמן לוקח לכם להגיע. הרבה זמן לוקח לכם להגיע. אלא אם כן יש פיגוע, אם אין פיגוע ייקח לכם שעות להגיע. לא אכפת לכם. רק הטלוויזיה חשובה. אם זה לא משודר אז זה לא חשוב. נכון, אבנר ? (מביט על חברו ורואה שאבנר אינו מרוכז) אבנר ??
אבנר: (לא מרוכז) מה ? כן.

אבנר נעמד באמצע הבמה, הוא מביט על אלונה שמתרוממת מן הספה.

רונון: טוב, בואו לא נבזבו זמן.

רונון נעמד ליד אבנר ההמום. שני הפרמדיקים- האחד, מיכאל, איש גדול ורוסי במראהו, השני, אהוד, בחור ממושקף, רזה ונמוך שנראה כפרמדיק הראשי- מתרוממים מן הרצפה, הם מביטים על הנוכחים מבולבלים. השניים לבושים במדי פרמדיקים מרושלים ומרופטים. על ראשו של מיכאל מונח כובע מצחייה צבאי.
אלונה מביטה בהם ומפנה להם את גבה. היא מתקרבת לצד השני של הבמה.

אהוד: כן אדוני, אסור לבזבו זמן. אתה בהחלט צודק.

אבנר: אלונה ?

אלונה (מביטה לעבר החלון): אבנר...

אהוד: אלא אם כן אתם רוצים אולי שנבוא פעם אחרת.

נורית: לא, לא, לא, ממש לא. הגעתם בזמן נכון. אנחנו בסך הכל ניסינו לפתור את הבעיה

בדרכים... לא קונבנציונליות. נכון, אלונה ?

אלונה (מגמגמת): כ...כן.

אהוד: כן, ככה זה באמת נראה. לא קונבנציונלי... כמעט ביולוגי. (מביט על שותפו) לא לשפוט, להחכים.

רונון: כמה זמן לוקח לכם להגיע ? מה, אנחנו לא חשובים מספיק ?

אהוד: טעינו בכתובת, נסענו לבעלי המלאכה שלושים ושלוש וגילינו שאין שם דירה תשע, ולא הבנו, כי זה מה שאמרתם לנו.

נורית: לא, לא, לא. אמרתי בעלי המלאכה שלוש דירה תשע. לא שלושים ושלוש. שלוש כפול שלוש שווה תשע... דירה תשע.

אהוד: כן, זה מה שהבנו אחר כך, אולי מדובר בבית מספר שלוש ששלוש כפול שלוש שווה תשע, מספר הדירה, ואז התחלנו לחשוב על ההיגיון ועל הלוגיקה ועל המתמטיקה וכל אלה וזה לא דברים שכדאי שתחשוב עליהם כשיש מצב חירום כי כנראה מדובר בדירה ששם גרים אנשים שרוצים לעזור אבל רק מזיקים. בפעם הבאה תגידי בעלי המלאכה שלוש דירה תשע,

לא שלוש כפול שלוש, לא שלוש בחזקת שלוש, לא שלוש בשלישית. אל תיכנסו אתנו למתמטיקה, אנחנו לא כאלה חכמים. נותנים לנו כתובת אנחנו נוסעים לשם, בלי התעכבויות ובלי התחכמויות.

נורית: בסך הכל רציתי לפשט.

אלונה מביטה באבנר שממשיך להביט בה בזעם. אלונה יוצאת מן הבמה מהכיוון ההפוך לפרמדיקים.

אבנר: לאן את הולכת ?

אלונה: לשירותים.

אבנר: תשתמשי בהרבה סבון.

אלונה יוצאת. כל הנוכחים עומדים כמה שניות לא קצרות באופן דומם לחלוטין, כל אחד מביט לכיוון אחר.

אהוד (קוטע את הדממה): בכל מקרה, אני מבין שהייתה פה... בעיה רפואית ?

רונן: כן, כן. בוודאי. זהו צבי (מצביע על צבי). הוא קפץ למטה.

אהוד מתקרב אליו, מיכאל הולך לעבר החלון.

נורית: פעמיים.

אהוד: פעמיים ?

רונן: הוא קפץ ואז הוא קפץ שוב.

אהוד: הוא קפץ פעמיים ? ואיפה אתם הייתם ?

נורית: היינו פה, זה היה באשמתי.

רונן: זה היה באשמתנו.

אבנר: למעשה זה היה באשמתי.

רונן: לא, לא. זה היה באשמתנו. אתה מבין ? צבי הוא בן אדם...נחוש. צבי הוא בן אדם נחוש מאוד.

אהוד (מתיישב על הכורסא שליד צבי): אני מבין.

נורית: אתה מבין ?

אהוד: אני חושב שכן. איך קוראים לו ?

נורית: צבי.

מיכאל הולך לעבר החלון, הוא מוריד את המצחייה ומביט מטה בהתפעלות.

אהוד: צבי מה ?

נורית: צבי בעיא...

אלונה (קוטעת אותה): צבי בעיאר.

אלונה חוזרת פנימה, היא מביטה באבנר שמיד הולך לקצה השני של הדירה. אהוד מביט על רגליו של צבי.

אהוד: ומה קרה ?

אלונה: הוא קפץ.

אהוד: כן, אני יודע שהוא קפץ, אבל למה ?

רונן: תשאל אותו.

אבנר (תוקפני לאהוד): מה זה משנה, למה הוא קפץ ? אתה פסיכולוג ?

אלונה: זה היה באשמתי, למעשה.

מיכאל מביט למטה.

אהוד: איזה קומה זו ?

רונן: שלישית.

אהוד: ואיך הוא הצליח לקפוץ פעמיים ?

נורית: זה באשמתי, הכל באשמתי.

אלונה: זה לא באשמתך. לא הכל באשמתך, נורית, לא הכל סובב אותך ואת העולם שלך.

אבנר: זה יותר באשמתי, עם כל הכבוד.

אהוד: צבי ?

צבי לא עונה לו.

אהוד: צבי, אתה יכול להסתובב שאני אבדוק את הרגליים שלך ?

כולם עומדים ומצפים למוצא פיו של צבי.

צבי מסתובב באיטיות ומשנה את מיקום גופו. בזמן התזוזה של רגליו, נאנק צבי מכאבים.

אהוד: צבי, איפה אתה מרגיש כאבים ?

צבי לא עונה.

אהוד: צבי...צבי ? אתה יכול להגיד לי איפה כואב לך ?

צבי שם את ידיו על ראשו.

אהוד: צבי, צבי, צבי...צבי...

אלונה (צועקת): דבר כבר יא בן זונה.

כולם מביטים באלונה מופתעים.

מיכאל: אהוד ?

אהוד מביט אחורה.

מיכאל: אני יבוטצה נד נמי.

אהוד מהסס מעט ומשיב לו באותה שפה.

נורית: מה הוא אמר ?

אהוד: כלום, הוא לא אמר כלום.

אהוד: צבי, אנחנו רוצים לקחת אותך לבית החולים, אתה מוכן לבוא איתנו ?

צבי מסתובב ומפנה לאהוד את גבו.

אהוד: צבי ?

מיכאל (לאהוד): פסמטרי נניק.

אהוד משיב לו בעצבנות ובלקוניות וחוזר לצבי.

מיכאל (צוחק תוך כדי): קמפנייה פיזדונוב.

נורית: אני לא מבינה מה הוא אומר, מישהו מבין רוסית? (למיכאל) אתה יכול לדבר עברית?

מיכאל מביט בנורית וחוזר לשבת ליד החלון.

אהוד: טוב, זה יותר מסובך ממה שחשבנו, זה יכול לקחת מעט זמן. אנחנו כמובן רוצים לקחת

את צבי לבית החולים לבדיקות אבל החבר שלכם...

נורית: אפשר להציע לכם משהו לשתות, בינתיים?

אהוד: אני חושב שקפה יעזור לנו, איך אמרת שקוראים לך?

נורית: נורית. כמה סוכר?

מיכאל: בלי סוכר, בלי חלב.

אהוד (מזדקף): אחד סוכר, עם חלב.

נורית (הולכת למטבח): רוצים גם עוגה שהכנתי?

מיכאל (החלטי): כן.

אבנר: רוצים גם מסאז' תוך כדי?

מיכאל: לא.

אהוד: קפה ועוגה יספיקו.

אבנר: אני לא הצעתי לכם הצעה כנה.

אהוד: אתה גם לא קיבלת תשובה כנה... (מביט בנוכחים האחרים) אם אתם מבינים, כמובן,

למה אני מתכוון.

אבנר: איזה חוצפן.

נורית חוזרת.

נורית: קחו קודם את העוגה, אני הכנתי אותה. קחו קחו. אני הכנתי את העוגה. אני ערבבתי,

אני קרצפתי, אני בישלתי ואני גם הקרמתי. וזה לקח לי גם הרבה זמן, והשקעה, הרבה

השקעה. (מביטה על רונן) והכל מתחת לאפך, (מהרהרת) זה יצא יפה, לא? "מתחת לאפך".

מעניין. בכל מקרה, אני גם הכנתי את העוגות האחרות.

הנוכחים מתחילים להתרכז יותר בעוגה מאשר בצבי ששוכב מאחורה.

אהוד: מצוינת.

נורית: אני הכנתי את כולן.

רונן: למה הסתרת ממני ? אני עדיין לא מבין אותך נורית.

נורית: אין מה להבין, אני פשוט...פחדתי.

רונן: פחדת ? ממה פחדת ?

מיכאל: באפריקה זה בחיים לא היה קורה.

שקט. נורית ורונן מביטים במיכאל שאוכל מן העוגה. אבנר ואלונה מביטים בו גם הם. מיכאל ממשיך לאכול מן העוגה בטבעיות, מתעלם באדישות מן הנוכחים.

רונן (מתקרב אל מיכאל): סליחה ?

מיכאל: באפריקה זה בחיים לא היה קורה.

אהוד (מנסה להרגיע): מישה...

רונן: למה אתה מתכוון ?

מיכאל: מה ?

רונן: למה אתה מתכוון...

אלונה: אמרת שבאפריקה זה בחיים לא היה קורה ? זה מה שאמרת ?

אבנר: זה מה שהוא אמר.

רונן: אז למה התכוונת ? באפריקה זה בחיים לא היה קורה.

נורית: מה לא היה קורה באפריקה ? אני לא מבינה על מה אתה מדבר, מה לא היה קורה אף פעם באפריקה ?

מיכאל מסיים לאכול את העוגה. הוא מניח אותה על השולחן.

מיכאל: גם בטיבט זה אף פעם לא היה קורה.

אבנר: מה עם רוסיה ?

מיכאל צוחק.

מיכאל: אני מבטיח לך שברוסיה זה בחיים לא היה קורה, אף פעם. אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו שדבר כזה יקרה. מנטליות שונה.

נורית: מה זה זה, על מה אתה מדבר ?

מיכאל: מה שהולך פה.

אהוד: מישה, כדאי שנחזור לעבודה שלנו.

אבנר : עזבו אותו, פרמדיק קטן.

אהוד : סליחה, אני מבקש שתדברו יפה.

נורית (מתפרצת בבהלה אינסטינקטיבית): אוי, אתם יודעים באיזה סרט נזכרתי ?

מיכאל : את מדברת אלי ?

נורית : הסרט הזה עם מרילין מונרו. רונן, איך קוראים לסרט הזה עם מרילין מונרו ?

רונן : טעים וחמים.

נורית : נכון, טעים וחמים, טעים וחמים.

אהוד : חמים וטעים.

נורית : איך שמרילין מונרו מכניסה את היד שלה לתוך המכנסים של הבחור הזה. איזה יפה הוא היה. אתם זוכרים ? הוא היה אימפוטנט.

אבנר : היא לא הכניסה את היד שלה למכנסים שלו.

נורית : לא ?

אהוד : הוא גם לא היה אימפוטנט.

אבנר : לא, מרילין מונרו בחיים לא הייתה עושה את זה.

רונן : מרילין מונרו הצטלמה לפלייבוי.

אלונה : אני לא הצטלמתי לפלייבוי.

נורית : גם אני לא. למה זה קשור עכשיו ?

אלונה : את לא אמרת שאני מזכירה לך את מרילין מונרו ?

נורית : זה מה שאמרתי ?

אלונה : כן, זה מה שאמרתי. מרילין מונרו הכניסה את היד שלה בדיוק כמו שאני הכנסתי את היד שלי למכנסים של...

אבנר : אל תחמיאי לעצמך. אף אחד לא הציע לך להצטלם לפלייבוי. חוץ מזה מרילין מונרו באמת הצליחה להוציא אותו מהאימפוטנטיות.

אהוד : הוא לא היה אימפוטנט.

רונן : אתם יודעים שהשחקן הזה אמר שלנשק אותה בצילומים היה כאילו הוא נישק את היטלר. בחיי אלוהים זה מה שהוא אמר. קראתי את זה איפה שהוא.

שקט. כל אחד מביט על השני.

אלונה : אז עכשיו אני היטלר ?

רונן : אמרתי שאת היטלר ?

אהוד : הוא לא באמת היה אימפוטנט. זה היה פוזה.

נורית : היטלר ? למה זה קשור עכשיו ?

אלונה: אבנר חושב שדיכאון זה פוזה.

אבנר: אלונה...

אלונה: זה מה שאמרת, תעמוד מאחורי הדברים שאתה אומר לשם שינוי.

נורית: אני אף פעם לא עומדת מאחורי הדברים שאני אומרת, אני תמיד משנה דעה.

אבנר: אף אחד ממילא לא מקשיב לך.

נורית (מביטה בו עצבנית): מה ?

אלונה: אף אחד לא מקשיב לאף אחד אחר בשום מצב.

רונן: חברים אולי כדאי ש...

נורית: אתה יודע, אני חושבת שאתה צודק.

אבנר: בזה שאף אחד לא מקשיב לך אף פעם בשום מצב ?

נורית: לא, בזה שזה באשמתך, הכל באשמתך. עם חברים כמוך אפשר להבין למה צבי קופץ מהחלון. מפתיע שזה קרה רק עכשיו.

אבנר: איזה שטויות.

נורית: עכשיו אתה מקשיב לי ?

אבנר: אל תפני אלי אצבע מאשי... הכל באשמתך, אם את היית משגיחה עליו כשהוא קפץ אז הוא היה עכשיו בסדר גמור.

רונן: חברים...

אהוד: אנשים.

נורית: אם אני הייתי משגיחה ? מה איתך ? מה עם אלונה ?

אלונה: אני ? מה אני קשורה לזה ?

רונן: חברים אולי כדאי ש...

נורית (לרונן): למה אתה אף פעם לא עומד לצידי ? למה אתה נותן לו לדבר אלי ככה ?

רונן: אני ? מה את רוצה ממני ?

נורית: שתעמוד לצידי, שתהיה גבר. שתהיה בעלי.

רונן: אתם כל הלילה הזה לוקחים על עצמכם את האשמה ועכשיו אתם מפזרים אותה. אני לא חלק מזה ואני לא רוצה להיות מעורב.

נורית: אתה רוצה שהספות יהיו נקיות, נכון ?

רונן: אל תתחילי איתי נורית.

נורית: ושהעיתונים יהיו במקום, נכון ?

רונן: את לא מבינה שום דבר.

נורית: אתה רוצה שיהיה לך מה לקרוא, מה לאכול, מה לראות במקום הקבוע, בשעה הקבועה ב... אתה...אתה... אתה בחיים לא תקפוץ דרך החלון.

רונן: מה ?

נורית: אתה בחיים לא תקפוץ דרך החלון.

רונן: מה זה אומר ? מה זה אומר, נורית ? את אומרת את זה לרעתי, כאילו אני כן צריך לקפוץ

דרך החלון. כאילו אני לא מסוג האנשים שקופצים דרך החלון ? מה זה אומר ?

נורית: זה אומר מה שזה אומר. אין לך ביצים.

רונן: יש לי ביצים. הייתי בשייטת, את יודעת ?

אבנר: היית במפקדה.

רונן (עצבני): אז מה ? אז מה אם הייתי במפקדה ? למה אתה מזכיר לי את זה כל הזמן ? אז

הייתי במפקדה, ביג דיל.

אבנר: זה מה שהיית.

רונן: (לאבנר) ואיפה אתה היית ? (לנורית) איפה את היית ? חבורה של נמושות כולכם. לפחות

אני לא מתיימר להיות משהו שאני לא.

אבנר: אתה היית במפקדה.

רונן (צועק): אז מה ? אז מה ?

אהוד: חברים ?

רונן: אז מה ? אם אני אקפוץ עכשיו מהחלון אז (מביט על נורית) את תגידי שזה באשמתך,

ואתה (על אבנר) תגידי שזה באשמתך ואת אלונה תגידי שהיית צריכה להגיד משהו, כאילו

כולכם החברים הכי טובים שלי. (לאהוד ומיכאל) ואתם בכלל תחשבו שהייתם יכולים למנוע.

אתם תמיד יכולים למנוע. אז מה ?

נורית: אתה בחיים לא תקפוץ.

רונן: אל תנסי אותי.

נורית: אין מה לנסות, אתה בחיים לא תקפוץ.

אהוד: חברים, אנחנו באנו לפה לטפל בפצוע אחד, אנחנו לא צריכים פה...

נורית (לאהוד): אל תדאג, אין לך מה לדאוג.

רונן: אל תנסי אותי, נורית.

נורית מביטה ברונן. היא הולכת כמה צעדים לעבר הפרמדיקים ובכך מפנה את כל מה שמפריד

בין רוני לבין חלון.

רונן: אל תנסי אותי, נורית.

נורית: אתה בחיים לא תקפוץ.

רוני מביט בכל הנוכחים. הוא מתקדם צעד אחד לעבר החלון. אהוד מתקרב אליו, נורית

עומדת בדרכו.

נורית (לאהוד): אין לך מה לדאוג.

רונן ממשיך להביט באנשים שסביבו. הוא מתקדם עוד צעד לעבר החלון. כל הנוכחים מביטים בו אבל לא זזים. רונן מתקרב עוד צעד ועוד צעד. הוא עכשיו עומד ממש ליד החלון. הוא מביט למטה. רונן מביט אחורה. הוא רואה את מבטיהם של כולם נעוצים בו. הוא מרכין את ראשו.

רונן: כואב לי הראש.

נורית: אמרתי לכם.

רונן: ומה איתך? אהה? מה איתך נורית? את תקפצי מהחלון? אם כל הפנטזיות הממש סודיות שלך? אפילו על עוגה פשוטה שהכנת את לא מסוגלת לדבר. אז מה את שווה?
נורית: אני...אני...אם הייתי רוצה הייתי יכולה. אני פשוט לא...

רונן: את פשוט לא מה?

אבנר: את לא מבינה?

נורית: אני כן מבינה. אני חושבת שאני מבינה. או שאני לא מבינה...אני לא יודעת.

נורית מביטה על הנוכחים שמביטים בה חזרה מבולבלים. היא הולכת ומתיישבת ליד צבי. רונן הולך ומתיישב על השולחן. אבנר עומד ליד רונן. אלונה מצטרפת אליו ונעמדת לידו.

רונן: זה היה ערב אמוציונלי.

אלונה: כן, אנחנו כולנו נרגשים.

נורית: כן.

אלונה: אנחנו נמשיך להיות חברים טובים, נכון?

אבנר: נמשיך, בטח שנמשיך. נכון?

נורית: אבל מה עם צבי?

רונן: אסור שהערב הזה יפלג בינינו.

אבנר: נכון. צריך להישאר מאוחדים.

רונן חוזר למקום שבו הוא עמד מלפני כן.

מיכאל (לאהוד): אני ניחוויה ניה סלשט.

אהוד צוחק. נורית מתרוממת מיד ממושבה.

נורית: מה הוא אמר ? (צועקת למיכאל) אני לא מבינה מה אתה אומר.
מיכאל (אומר ומתפקע מצחוק מיד לאחר מכן): מוז'ט חוי אני קקרוז אי סלשט.
נורית (עצבנית): זה מאוד לא מנומס לדבר בשפה זרה. אתה יודע את זה ? מאוד לא מנומס.

נשמע קולו של קומקום רועש. נורית לא מגיבה אליו.

מיכאל: אתם לא שומעים רעש זה ?

נורית עומדת במקום.

נורית: אני לא חושבת שאני רוצה להכין לכם קפה עכשיו.

אבנר: אל תכיני להם.

יונן: כן.

מיכאל פתאום מתחיל להיראות עצבני. הוא הולך לאהוד ומתחיל לצעוק עליו ברוסית בזמן שהוא מצביע על שאר הנוכחים. נורית הולכת במהרה למטבח, צליל הקומקום נפסק. נורית חוזרת.

אבנר: אתה יודע מה הבעיה איתכם, הרוסים ?

אלונה: אבנר, די.

אהוד: עכשיו אתה בא אלינו בטענות ?

אבנר: לא, אני חייב להגיד לך את זה. (למיכאל) הבעיה שלכם זה שאתם אלימים. אתם ממש אלימים, וכל הדברים שהיו קורים ברוסיה או באפריקה לא היו קורים פה, אז אל תטיף לנו מוסר.

מיכאל: אתה יודע למה כלב מלקק ביצים שלו ?

אבנר: אני מכיר את הבדיחה הזו.

מיכאל: כי הוא יכול. הוא לא צריך ללקק ביצים שלו, לפעמים ליקוק ביצים יכול להכניס לך מיקרובים לפה וזה לא בריא. לפעמים ביצים מסריחות משתינה של עצמו, לפעמים הן שעירות ומגעילות, לפעמים הן מלאות בתולעים או זבובים או חרקים וזה מגעיל. כלב לא צריך ללקק לעצמו ביצים. עדיף, אפילו, שהוא לא ילקק לעצמו ביצים, זה לא עוזר בכלום, זה לא נותן כלום, זה סתם. הבנתם מה אני אומר ?

נורית: ובאפריקה הם לא מלקקים את הביצים של עצמם ?

מיכאל: בדיוק.

נורית: אני לא מבינה. מה הנמשל פה, מה אתה מנסה להגיד ?

רונן: הוא מנסה להגיד שלא משנה כמה נלקק את הביצים של עצמנו הן תמיד יישארו...
יבשות.

נורית: אבל זה... (נעצרת פתאום, חושבת מעט ומביטה על אבנר) פרדוקס ?

צבי מתרומם מהכורסא ומתחיל ללכת באיטיות מיוסרת לעבר החלון, בזמן ששאר הנוכחים עומדים עם גבם לעברו (צבי). נורית מפנה גם היא את מבטה לעבר הקהל.

אהוד (מבולבל): מה פרדוקס ?

אבנר (מחייך בהרואיות): בדיוק.

נורית (מהורהרת): אבל... (נורית מעלה זיק של חיוך) זה לא הגיוני.

צבי כבר הגיע לחלון. הוא מנסה לטפס עליו, הוא מצליח להיעמד, לאחר ייסורים לא קטנים, על אדן החלון. הוא עומד רק עם רגל אחת וסוחב בידו את רגלו השניה.

אהוד (עצבני): מה לא הגיוני, על מה אתם מדברים ?

אבנר (בהדגשה): בדיוק.

אהוד: אין כאן שום פרדוקס.

נורית (חיוכה גדל): אבל אם זה לא הגיוני אז... זה מיותר.

צבי מביט בכל הנוכחים שעומדים בגבם אליו. הוא מטה את גופו לעבר אדן החלון ומטיל את עצמו למטה. צבי נופל מהחלון ונעלם מחלל החדר. צעקה מתרחקת נשמעת מכיוון החלון. נורית וכל הנוכחים מביטים מיד אחורה.

אלונה (צועקת בבהלה): צבבבבבבבבי ?

אהוד: כוס אוחטק.

נורית ממחרת לעבר החלון. אחריה באים כל שאר האנשים.

אבנר (מביט מבועת למטה): הוא נפל על הראש.

אהוד: מיכאל...

מיכאל (מביט מטה): כן... על הראש.

אבנר: הוא לא... הוא לא אמר שום דבר.

נורית: כן.

כל הנוכחים מביטים מטה מבוהלים.

אהוד: הולכים לדפוק אותנו בבית החולים. איך לא השגחת? עכשיו יגידו שזה באשמתנו.

אתה יודע לאיזה ברוך הכנסת אותנו?

מיכאל (לאהוד): מה, זה באשמתי?

אהוד: כן, זה באשמתך, כל זה באשמתך.

נורית (לעצמה): הוא לא אמר שום דבר... פשוט קם ועף.

אלונה: אוי, צבי.

אבנר (לרונון): כדאי שנרד.

רונון: בוא נרד.

אלונה (מביטה מאוהבת בבעלה): אבנר, אם אני אפול למטה.

אבנר מחבק את אלונה.

אבנר (ממשיך אותה בפאתוס): אני אתפוס אותך.

אבנר מנשק את אלונה על מצחה.

נורית (בוהה קדימה): אף אחד לא תפס את צבי.

רונון (מביט מטה): ישר על הראש.

סוף